

loven og lov om offentlige veje. En sådan revision af byggeloven i forbindelse med gennemførelsen af en ny lov om private fællesveje var forudset ved gennemførelsen af byggeloven, jfr. bemærkningerne til byggelovforslaget, Folketingstidende 1958-59, till. A. sp. 2505-06.

Nærværende lovforslag indeholder ændringer i byggeloven, som har til formål at gennemføre den tilsigtede ændring i området for henholdsvis vejlovgivningen og byggelovgivningen. Hovedsynspunktet er, at der i byggeloven alene bibeholdes bestemmelser om vejforhold, som har særlig relation til regulering af bebyggelsesforhold. Dette gælder navnlig bestemmelser om vejadgang som forudsætning for bebyggelse og bestemmelser om samlet planlægning af vej- og bebyggelsesforhold.

Som følge af det ligeledes af ministeren for offentlige arbejder fremsatte forslag til ændring af lov nr. 312 af 9. juni 1971 om offentlige veje er der i nærværende forslag indføjet ændrede henvisninger for så vidt angår de i vejlovgivningen omhandlede taksationsmyndigheder.

Lovforslaget medfører ikke udgifter for det offentlige og medfører en forenkling af den statslige og kommunale administration på området.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Formålet med § 19, stk. 3, 2. pkt., er at sikre mulighed for eventuelle vejudvidelser. Bestemmelsen foreslås ophævet i lighed med byggelovens andre bestemmelser om sikring af vejudvidelser, jfr. ændringsforslag nr. 4 og bemærkningerne dertil.

Til nr. 2.

Ændringsforslaget er en følge af den ændrede affattelse af § 25, jfr. ændringsforslag nr. 5.

Til nr. 3.

Ændringsforslaget indeholder en nødvendig korrektion af § 21, stk. 1, 2. pkt., idet bestemmelserne i § 21 også omfatter områder, hvor ifølge §§ 6 og 7 i forslaget til lov om private fællesveje ikke kommunalbestyrelsen, men amtsrådet er vejmyndighed eller vejtilsynsmyndighed.

Til nr. 4.

Bestemmelserne om udlæg og anlæg af private veje i § 22 forudsættes helt afløst af bestemmelserne herom i § 14 og kapitel 7 i forslaget til lov om private fællesveje.

Bestemmelserne om udvidelse af veje i § 24 — med undtagelse af stk. 2 og stk. 7 — forudsættes afløst af bestemmelserne om byggeplaner og udvidelser af veje i kapitel 7 i forslaget til lov om private fællesveje samt af bestemmelserne herom i kapitel 4 i lov om offentlige veje. Med hensyn til § 24, stk. 2, 2. pkt., og stk. 7 henvises til ændringsforslagene nr. 6 og 9 og bemærkningerne dertil. § 24, stk. 2, 1. pkt., er overflødiggjort af § 34, stk. 5, 2. pkt.

Til nr. 5.

Medens lovens almindelige bestemmelser om udlæg af private veje i § 22 foreslås ophævet, jfr. ændringsforslag nr. 4 og bemærkningerne dertil, foreslås — i overensstemmelse med det i de almindelige bemærkninger til lovforslaget anførte hovedsynspunkt — bestemmelserne om retningsplaner med visse ændringer bibeholdt i byggeloven.

Efter de gældende bestemmelser i byggelovens § 25, stk. 1-3, er en retningsplan i første række en plan for udlæg af en eller flere nye veje, men der kan tillige i planen træffes bestemmelser om bebyggelsesforholdene inden for planens område. Som et led i den foreslåede nye afgrænsning mellem byggelovgivningen og vejlovgivningen er i den foreslåede ændrede affattelse af § 25, stk. 1, bestemmelserne om retningsplaner begrænset til planer, som indeholder en ordning af både vejforhold og bebyggelsesforhold inden for planens område.

Det er en selvfølge, at retningsplaners bestemmelser om vejforhold må udformes med udgangspunkt i de almindelige bestemmelser herom i loven om private fællesveje og med hensyntagen til de samme forhold, som er anført i § 24, stk. 2, i forslaget til lov om private fællesveje.

Det fremgår af den gældende § 25, stk. 1, at bestemmelserne i retningsplaner kun kan bringes i anvendelse, når det er særligt hjemlet i kommunens bygningsvedtægt. Praktisk taget alle de kommunale bygningsvedtægter indeholder sådan hjemmel, og det er i § 20 a bestemt, at amtsrådet kan forlange retningsplaner udarbejdet i områder, hvor bygningsmyndigheden udøves af amtsrådet. Det findes herefter rettest, at byggelovens bestemmelser om retningsplaner tillægges direkte gyldighed i kommunerne med kommunal bygningsmyndighed. Det vil også efter ændringsforslaget være overladt til den enkelte kommunalbestyrelses afgørelse, i hvilken udstækning der ved udstykninger skal tilvejebringes retningsplaner.

Ved ændringsforslagets stk. 2 foreslås adgangen til i en retningsplan at bestemme nedlæggelse af veje begrænset til private veje.

Ændringsforslagets stk. 3 svarer til den gældende